

MAGYARORSZÁGI

PINCZÉREK SZAKLAPJA.

A MAGYARORSZÁGI PINCZÉREK ÉRDEKEIT FELKAROLÓ SZAK- és TÁRSADALMI KÖZLÖNY.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:

VIII., József-körút 40. sz.

FELELŐS SZERKESZTŐ:

FARKAS JÁNOS.

Megjelenik: Minden hó 1-én és 15-én.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egész évre 8 korona, fél évre 4 korona.

FELHIVÁS!

Budapest pinczéreihez.

Folyó hó 3-án kedden d. u. 3¹/₂ órakor **Szabó Ferencz** vendéglőjében, Nyár-utcza 3.

nagy nyilvános pinczér
gyűlést

tartunk a következő napirendel.

1) A budapesti pinczerek mozgalmának célja- és programjának megállapítása;

2) Az alapszabályok felolvasása;

3) Indítványok.

Kartársak! Ezen a gyűlésen fogunk helyzetünkkel leszámolni.

Ezen a gyűlésen fogjuk megállapítani követeléseinket.

Ezen a gyűlésen imponáló számban kell megjelenünk, mert csakis úgy lesz sulya szavunknak.

Kartársi üdvözlettel

az alakuló

„BUDAPESTI PINCZÉR SZAK-
EGYESÜLET“

előkészítő bizottsága.

A kik lapunk eddigi számával megvannak elégedve és azt továbbra is olvasni akarják, azokat kérjük, hogy előfizetés dolgában mielőtt intézkedjenek.

Ami igaz.

Az a néhány jámbor alak akik nagy gyűlésünkön szánalomra méltó viselkedésükkel vonták magukra a közfigyelmet ezek a Fodor Károly féle csenevészai a társadalmi kórságnak annak, hogy undorító készséggel dörzsölődnek mindenkihez akinek jobb kabátja van, akitől esetleg egy nyomorult rabszolga állás elnyerését remélhetik, ezek a szégyen oszlopaink mutatják meg nekünk, hogy mennyire vagyunk már helyzetünk felismerésével, mennyit és mit várhatunk mozgalmunk sikerétől. Mindent!

Mert e néhány gyász-vitéznek az a füstbe ment együgyű terve: hogy hősies-kimasirozásukkal majd az egész gyűlést felbirják oszlatni, csak azt a jól esső tudatot szerezte meg nekünk, hogy végre a nagy többség a pinczerek zöme nem hajlandó többé hitvány bábak után menni.

Végre is elég volt.

A villágosság behatolt a sötétség kamrájába és e villágosság mellett megláttak mindent még azok is, akik pedig nem akartak látni.

Megláthatták azt, hogy miként üzött néhány hiu üres fejű ember a „Mope“ cégére alatt 15 éven keresztül csuf galád játékot 10—20 ezernyi ember nyomorult sorsával.

Meggyőződhetek végre arról, hogy nekünk nem egy a klikkrendszer nem egy az érdek szövetség minden felismerhető jeleit magán viselő intézmény kell hanem igenis kell nekünk, egy az egyén jelenjét, jövőjét, a tömeg kenyerét és jogát, — a szélynek az önkénynek odadobott,

a törvény védelméből kizárt, a viszás, rendezetlen munkaviszonyból folyó, — munkanélküliségnek minden pillanatban kitett, nyomorult koldus fillérékért dolgozó páriákat, védő és oltalmazó szervezet.

Az a gyűlési jelenet világosan beszél. Láttuk, hogy nem érvekel jönnek, nem eszmékkel hatnak, hanem csak rozsdás fringiákkal terrorizmusal, preszióval akarnak bennünket mint barmokat a jászolhoz vinni.

Végre hát kijózanodtunk.

Egy kanál jó orvosság életmentő lehet a holt beteg embernél, ha azt a baj ismeretével bíró orvos nyújtja oda neki. De a kuruzslók kotyvalékából ezuttal elég volt, többé nem vesszi be gyomrunk, nem kérünk belőle, mert már undorodunk tőle.

F. J.

A mi működésünk.

Sokaknak feltűnő lehet, hogy az október 13-dikán megtartott, nagy izgalmat keltett gyűlésünk után egyszerre elhalgattunk; holott talán azt várták, hogy mi már most mindennap egy röpirattal fogjuk az érdeklődést fenntartani, sőt mi több, hogy majd kerületről-kerületre fogunk gyűlésezni, mindenütt megalakítva egy-egy „mozgalmi asztaltársaságot“ és üzletről-üzletre járva fogunk hiveket szerezni.

Nem, tisztelt kartárs urak! Igaz, hogy a legujabb korig így szoktak együletet alapítani (példa rá a „Mope“ mely tizenöt évig vájudott, mire megszületett), de eljött az idő és vele a haladás. A haladás szelleme pedig nem engedi meg azt, hogy a régi eszközökkel dolgozzunk. A felvilágosultság, amely nálunk is tanyát ütött, feleslegessé teszi azokat a czafrangokat, amelyekkel azelőtt a tömörülésre irányuló eszméket a tömegbe bevitték.

Ma már nem kell komplikált labirint, nem kellene fő- és albizottságok, nem szükséges, hogy minden tizedik emberre egy elnök jusson. Kimondván a jelszó, hogy egy szakegyesület kell! Ám meg fogjuk csinálni gyorsan, minden teketória nélkül.

És hogy milyen lesz ez?!

Semmi esetre sem valamely kacsalábon forgó vár, (mint a „Mope“) mely csak forog, forog és senki bele nem lát, hogy mi történik benne.

És hogy miért kell?!

Nos annak magyarázata nagyon egyszerű.

A régi puritán élet kora nálunk is lejárt. Tradicioinkat elfujta a seczessió szele.

Egyszerű patriarkális élet helyett nagy arányok, nagy igények.

Egyszerű szerepörünk kibővült, kitágult. De minden tőlünk megkívánt követelmény többlettel szemben ellenszolgáltatásul most még kevesebbel bírunk, mint birtak elődeink. Az élet pedig ránk parancsol, parancsai zordan hangzanak: haladj! Tarts lépést mindennel! De mi a mindentől csak azt bírjuk elérni amit tőlünk kívánnak s az örült versenyben nem érünk rá kinyujtani kezünket azután a mi miniket illetve.

Mindenki, látja, tudja, ismeri az örvényt amelyben keringünk, az elvi kérdések és kijelentések egész raja hemzseg a papíron, szinte bele bódul az, aki szaklapjainkat figyelemmel olvassa, nem tudja hol a kezdet és hol a vég.

A kezdet pedig ott van, ahol tenni mersz.

A törvény, jog és igazság keretén belül minden eszköz jó.

Ha alkalmazása helyes, időszerű, úgy feltétlenül bevál és ha bevált, elérkezünk a véghez, amit lesünk, óhajtunk és várunk.

Gyűlési tudósítás.

Október hó 13-ikán népes gyűlést tartottunk a „Hatvani“ vendéglőben. Napirenden volt az „Országos Egyesület“ működése és a pinczerek helyzete. Továbbá a budapesti pinczerek mozgalmának célja és programjának megállapítása. A gyűlést Máthé Lajos elnök vezette, jegyző Farkas Gyula volt.

A közzel három-négyszáz hallgatóság előtt Farkas János fejtette ki nagy tetszés között a gyűlés egybe hívására szolgáló okokat.

A gyűlés nem folyt le minden incidens nélkül. Mert bár a „Mope“ vezetősége közül senkisem volt elég bátor a gyűlésen megjelenni, hogy a lapunk rendkívüli számában felhozott vádakát megczáfolják, mindazon által nem mu-

lasztották el, hogy a gyűlés rendjének megzavarása céljából néhány beugrasztott tagot ki ne küldjenek. Ezek aztán mert egyebet tenni nem tudtak, hát éktelen lármával és tombolással akarták az igazság szavát elfojtani.

Végre az ülés felfüggesztése után és a rendőr tisztviselő felszólítására, a „Mope“ lármás védelmezői az ott maradt óriási többség nevetése és abugolása között a teremből kivonultak.

A kivonulás előtt azonban felszólalt Fodor Károly a lármázók leglarmás. sabja és azt a naiv felszólítást tette, hogy az összes jelenlevők tartsanak vele,

A gyűlés azonban együtt maradt és nagy figyelem közt hallgatta meg Weltner-t aki sürűen felhangzó helyeslő közbekiáltásoktól kísérve ecsetelte a pinczerek helyzetét. Felhivta a figyelmet arra, hogyha érezzük, hogy a „Mope“ nem képviseli az érdekeinket, gyorsan egy új egyesületet kell alakítanunk a mely ha a kartársak látni fogják, hogy csak ez képviseli érdekeinket ez segít előbbre bennünket s ügyesen irányítja a közvéleményt röpiratokkal gyűlésekkel stb. az az egyesület hamarosan fel fog virágozni.

Ezután a beszéd után a gyűlés nagy tetszés és éljenzések között elhatározta egy „Pinczér-Szakegyesület“ minél előbb való megalakítását, s az előmunkálattal az ott nyomban megalakult szervező bizottságot bizták meg.

Egy és más a „Mope“-ról és vezetéséről.

Amikor megpendítették az eszmét a szervezkedésre és az akkori apostolok beutazták az országot, majdnem azt követelték, hogy harangszóval kísérik be őket a városba. Fenen hirdették a boldogulást. Azt hittük, no most itt az ideje, hogy talán emelkedhetünk. Hogy talán végre lerázhatjuk rabszolgaságunkat. Elvultunk bizakodva, hogy jobb jövőnek nézünk elébe. Kapva-kaptunk az alkalmon a tömörülésre, mindent elkövettünk a nagy »ügy« megvalósítására, a Magyarországi Pinczér Egyesület létesítésére.

És a mikor végre a nem kis áldozatok kapcsán a »Mope« megalakult, felsóhajtottunk: »no végre«! És bizva-biztuk ügyünket no meg filléreinket is a vezér férfiakra. Biztunk tudásukban, biztunk becsületükben.

De mint a Bibliában is Krisztus figyelmeztette apostolait: »ovakodjatok

az álprófétáktól kik juh bőrben közelegnek de farkas szívvvel bírnak«; épp úgy teljesedett be rajtunk is az irás szava. Mert csak is a szervezkedő uraknak köszönhetjük, hogy összeharacsolt filléreink füstbe mentek, a nagy kártya vár sutba dőlt.

Valjuk be őszintén, szégyenünkre, hogy állapotaink ma rosszabbak, mint valaha voltak!!!

A választott igazgatóság pedig mit törődik a kis emberrel, az egyszerű taggal?!

A fő, hogy nekik legyen társaság, alkalmas klubhelyiség, pezsgő és kártya.

Örömmel üdvözlöm tehát az új szervezkedést, amelynek elébe nézünk, mert látom, hogy ezuttal csakis javunkra, jövőnkre nézünk és nem ülünk mindjárt elején a disz-hintóba.

Kartársi üdvözlettel

I. R.

Torzalkodásunk.

Nagyváradoon megjelenő *Mi érdekünk* című szaklap ily címmel hozza az én „Mopé“-t leleplező cikkemet. A hozzá fűzött kommentárban elismeri, hogy a *Mopenál* nincs minden rendben, és sok szabálytalanság megróvást érdemel. De kifogása van *Sarkadi* urnak cikkem hangja ellen. Nos t. *Sarkadi* ur én magam is elismerem, hogy cikkem egynemely kitétele meglehetősen inparlamentáris, de viszont *Sarkadi* urnak is el kell ismernie azt, hogy istálót nem szokás glaszé kesztyűvel kisépenni. Különben is célunk nem a „szak-irodalom“ művelése, mert a szak-irodalom művelők még idáig (bár elég sokan vannak) édes keveset lendítették a mi sorsunkon, pinczereknek a sorsán. Mi pinczerek vagyunk és azok is akarunk maradni, nem óhajtunk „szak-írók“ lenni és nem akarjuk magunkat akadémikus bölcselkedéssel a többi fölébe helyezni. Meglehet, hogy úgy könnyebb babérokat szerezni, de mi már olyanok vagyunk, hogy kartársaink érdekében inkább válaszunk a tövis koszorut mint a borostyánt. És bár legyen sokaknak nem tetsző és kellemetlen a mi hangunk, mi azért igazságunk tudatában senkivel szemben sem leszünk elnézők és

finomak, mert éppen az a czélunk, hogy kiméletlen őszinteséggel rántjuk le a lepelt minbenről és mindenkiről, kik boldogulásunk és jobb sorsunk előtt mint akadály állnak.

E tekintetben lapunk igaz, egyedül fog állni és nem fog hozzá járulni a „szak-irodalom” emeléséhez, hanem hozzá fog járulni a pinczerek helyzetének javításához és azt hisszük ez is valami.

Farkas Gyula.

A mi küzdelmünk a létért.

Nagyságos, tekintetes és tisztelt főnök urak, a kiknek a kezükben van a sorsunk, létünk, jövőnk, becsüljétek meg fáradozásainkat, ne felejtsetek el, hogy a kenyér keresett dolgában előbb nektek és csak azután vagyunk magunknak. Végre is már fogytán van türelmünk. Tegyétek a kezetekeket szivektekre — ha van sziveitek — mert eddig éppen az ellenkezőt tapasztaltuk. Mondjatok „*mea culpát*” és ismerjétek el, hogy alkalmazottaitokkal szemben zsarnokok és haszonlesők vagytok. Ti nem csak minket tesztek tönkre, hanem még családunkat is azáltal, hogy erőnket véve, idő előtt megrokkanna, meggörnyedve sokszor életünk derekán már nem vagyunk képesek családunknak még a száraz kenyeret sem megkeresni.

Ma nektek nem a tapasztalt pinczér kell, hanem a fiatal erős, hogy aztán egy-két év múlva, mint hasznavehetetlen rongyot odább lökjetek.

De ez még hagyján megbocsátjuk nektek, csak adjatok tisztességes megélhetést, adjatok olyan fizetést aminőt munkánk után megérdemlünk, ne számítsátok az ugynevezett borraivalót mert az nekünk nem borraivaló, ez csak boltiszolgának, vagy a mester legénynek az, mert neki van rendes fizetése. De mi nekünk a borraivaló mint fizetés van számítva, hollott az fizetés nem lehet a mit nem a munkaadótól kapunk, hanem attól a vendégtől akit kiszolgálunk, s így voltaképpen nem egyéb mint alamizsna. Hogy nekünk, felnőtt embereknek egy nagy és tekintélyes ipar szolgálatában alamizsnaért kell dolgoznunk, az nem nekünk szégyen főnök urak, hanem nektek, mert a vendég bátran állithatja, hogy ő fizeti a ti alkalmazottaitokat. Mi szívesen

engedjük el, azt az alamizsnát, számítások ki menyt ad a vendég, s annyival drágítsátok az ételt és italt, de adjatok nekünk tisztességes fizetést, hogy ezáltal a szégyen és pir homlokunkról eltűnjék, hogy ezáltal a tisztelt és becsült munkások soraiban helyt találhasunk.

Ne nyuzatok bennünket, mert hiszen nem vagyunk vörös hagymák, hanem emberek, éppen olyanok mint ti, akiknek szintén csak egy bőrünk van.

Határozatok el magatokat, a velünk való tisztességes bánásmódra, munkánk megbecsülésére s ez nektek becsületekre nekünk hasznunkra válik. A ti soraitoknak kilencz tizedrésze szakemberből áll, akik felfogni, mérlegelni tudják, hogy mennyi fizetést lehet egy pinczérnek adni, hogy annak a tisztességes megélhetése biztosítva legyen. Azután szivleljétek meg azt is, hogy mi öröme van egy pinczérnek ha üzletben van is. Családunkat alig láthatjuk, mert korán reggeltől késő estig, még éjfélig is az üzletben robotolunk. Eleget tehet-e egy pinczér vallási kötelességének. Templom imádság az nálunk ismeretlen fogalom.

Hol vannak azok a nemesebb szorakozások a milyeneket minden más ember ha rendes szabadnappal rendelkezik olyan örömmel szerez meg. Ti minkünk még egy rongyos félnapot sem adtok. Ám jó. Eljön majd az idő, úgy látszik már közeleg, a mikor nem fogunk minden keserűséget magunkba vissza fojtani, hanem felfogjuk emelni szavunkat, követeléseink mellett, a mit egyelőre töletek kérünk.

R. B.

Csevegés.

„Az igazság, hogy szép legyen, Diszre nem szorul.”

Különös, hogy a rég mult idők emberei, kik évtizedek, sőt évszázadokkal ezelőtt éltek, sokkal szabadabban tudtak és mertek gondolkozni mint a jelenben, a szabadsajtó és gondolkodás korában.

De most nem céлом általános megfigyeléseimről beszámolni csak röviden arra akarok szoritkozni, hogy nálunk pinczereknél mennyire sülyed alá a gondolkodás helyes és szilárd megnyilvánulása s ha megfigyelésem nem vezetett volna oda, hogy a pinczerek kilenczven százaléka tud he-

lyesen gondolkozni, méltatlanságnak tartanám azt, hogy a saját jólétünkért folytatott harcban megnyilvánulható gögös közömbösségükért egyesek erős és kemény kifakadással törnek ellenünk.

S majd egyesek azt kérdik, hogy helyes-e ez!

Én pedig azt kérdelem, szabad-e embernek megtagadni önmagát, mert az az ember aki gondolatját elhalgatja, vagy annak helyességéről meg van győződve és mégis mint egy ismeretlen fogalmat blazirt könyelműséggel tudomást nem szerez »mert nem mer« öntagadás, csufos kijáczása a fenkölt gondolkodásnak és lelkiismeretnek.

Mert nem igaz, s határozottan hazugság az, hogy a pinczerek nem tudnak helyesen gondolkozni, tudnának de elég gyávák, hogy helyes gondolkodásuknak kifejezést merjenek adni, csak könyelmű s arisztokrata jellegű magaviselettel akarnak imponálni a külvilággal szemben, a mig saját hivatásuk életpályájukon a valódi szalon rabszolgá szerepére vannak kárhóztatva.

Pedig ez csufos önámítás, semmi más, nem a különbség teszi az embert emberé, de a tiszta meggyőződés bátor és szabad kimondása.

S ha erős kritikát hallasz valamiről úgy azt ne itéld el, hanem keres és kutas s ha ezt megtetted, úgy minden bizonynyal felfedezted azt, a mire szived, régtől óta vágy s mit oly nehezen képes a féltő ember felfedezni, az egyenlő igazság a legfeltétlenebb emberiség iránti szeretett, a mely minden emberi boldogságnak a szükséges alapköve.

Pedig nálunk pinczereknél a legnagyobb hiba abban rejlik, hogy nem mindig szeretjük a kemény szót, csak akkor a midőn közvetlen t. i. egyes felett ég a ház, értve az alatt, történjen valami igazságtalanság az egyesén úgy szeretne minden lehető eszközt megragadni, hogy azt ki őt megkárosította, megsemmisítse. Mig elenben ha más kiált tüzet, nevet és elítéli nem azt ki okot adott a kifakadásra hanem azt aki a kifakadást elköveti.

Szomorú, de egyszersmind jellemző vonása ez a magyar pinczérnek, de bár mennyire sértse is a jelen e kiváltóságosságainak füleit mi mégsem fogunk tágitani, hanem úgy a mint kezdtük megfogjuk tartani irányunkat s eltekinünk a régi tradicioloktól bátran és őszintén fogjuk kifejezni mind azt a mit érzünk, nem fogunk szócafrangok-

kal élni, himezni-hámozni nem! Mert az igazság, hogy szép legyen, diszre nem szorul. **b—.**

Vegyes közlemények.

Figyelmeztetés! Az alább következő kartársakat felkérjük tudassák velünk lakcimeiket. *Boór Jenő, Joó Imre, Schwarcz Lajos, Machek Pál, Patkó István, Balázs István, Czuczor László, Klinkhamer Sándor, Frankl Jenő, Politzer Gyula, Molnár Sándor és Körtvélyes László.*

Felkérjük az összes pinczéreket, hogy a velük elkövetett igazságtalanságokat u. m. jogtalan elküldést bérlevonást vagy brutálításokat velünk haladéktalanul közöljék, hogy a panaszoknak a lapban tért nyithassunk az igazságtalanságokat a nyilvánosság elé vigyünk.

Bárkit vádoljon is az, mi nem fogunk ismerni tekintélyt, jelszavunk „ki mint vet, ugy arat.

Kónya Sándor közismert szaktársunk József-utcái, „*Rózsa-bokorhoz*“ czimzett vendéglője kedvelt találkozó helye a fővárosi pinczéreknél. Kedvelt egyénisége, de főleg az a ritka jó tulajdonsága teszi őt vonzóvá, hogy lelkesen pártól minden ügyet ami a pinczére érdekeit van hivatva előmozdítani. Ezért megérdemli, hogy minél többen és számosabban látogassuk őt és kellemes helyiségét.

A nyomor. *Debreczeni Lajos* 56. éves pinczér három napig éhezett és lakás nélkül koválygott az utcákon. Ma azután megunt az életét a nyomoruságot és a Dunába ugrott. A halászok húzták ki és a mentők élesztették fel. Azután 10 koronát adományoztak neki az *Andrássy* alapból.

Sok mindent lehetne füzni ehhez a kis hírhez, de most csak annyit jegyzünk meg, hogy jó lesz mielőbb megalkitanunk a *szakegyesületet* és gondoskodnunk arról, hogy munka erónk teljében munkánk értéke megbecsültesék, munkabírásunk erónk túl ne csigáztassék, legyen meg a pihenőnk, legyen meg egyesületünk révén a munkanélküliségére a rendes segélyezésünk.

A „Mope“ és az ügynökök. A „Mope“ hivatalos lapocskájában olvastuk nem régen a következőket:

Üldözni fogjuk mindazokat a pinczéreket a kik az ügynököket továbbra is honorálják vagy azok mellett állást foglalnak.

Ime amikor a „Mope“ az évi közgyűlésen oly nyilvánvaló perfidiával tagadta meg a pinczére követeléseit a mikor mindenki látja tudja és nyíltan a szemükre is tobbantja nekik elvtelenségüket programnélküliségüket és azt, hogy az egész egyesület csak néhány ember élőködéseért áll fenn, akkor még nyilvánosan merik hirdetni mind-

azoknak az üldözését akik nem hajlandók a „Mope“ előtt hasra vágodni akik egy jobb közvetítő intézmény hiányában, (mert a „Mope“ nem az) ügynöktől mernek üzletet elfogadni.

Amde a mikor a kisembert azt a szegény felszolgálót vagy éthordót különbeni üldözés kilátásba helyezésével akarják kényszeríteni, hogy az ügynököt kerülje, ugyanakkor azt kell látni, hogy péld.: *Szűcs Lajos* az egyesület elnöke a személyzetet állandóan *Eger Gyula* közvetítőtől vevési fel.

Már most mi a nyilvánvaló cél. Mi volna egyéb mint a taggyűjtést az egyesület pártfogását illetve a tagdíjak befizetését az erőszak eszközeivel tenni lehetővé ott ahol egyéb nem vonz, a hol nincs cél, a hol nincs program csak pressió és terrorizmus.

Értesítés. *November 1 től* minden a lapunkat illető közlemény és postaküldemény **József-körut 40. szám alá intézendő.**

Egy híres pinczér életéből. Havréban nemrégiben egy szegény öreg pinczért fedeztek fel, a kinek a nevét valamikor sűrűn emlegették széles e világon. *Grault Jenő* a neve hatvankét éves és ő az aki 1867-ban megmentette II. Sándor czár életét. 1867-ben június 6-ikán II. Sándor czár, III. Napoleonnal a császári kocsin a lóversenyre hajtatott, amikor egy Berezsáv-szky nevű ember kétszer rálőtt a cásra Grault a ki akkor a Caffé de la Terasében volt pinczér éppen akkor a merénylő közelemben haladt el s gondolkodás nélkül rárohant kiütötte a kezéből a revolvert, aztán birokra kelt vele. A merénylő törrel le akarta szurni a pinczért, de ez nem tágitott, míg csak segítség nem jött és megkötözték a merénylőt. II. Sándor czár másnap ötszáz aranyat küldött élete megmentőjének, és arany remontoár orát a melyett a császári pár arcsképe díszített. Föl is szólította Grault, hogy menjen vele Oroszországba, de ezt az ajánlatot a pinczér visszautasította pedig ha elfogadja, aligha jut a mostani nyomorba. Nevét is elfelejték, kenyere sincsen. A czár óráját mégis híven őrizi. A múlt év decemberében Ruenből segítséget kérő levelet küldött a pétervári francia nagykövetnek, megírta, hogy öreg, nem tud dolgozni, éhezik és kegydíjjat kért. Ruenben volt a mikor megérkezett a válasz, Grault nagy nehezen megszerezte a vasuti költséget, Havreba utazhassék a várva várt levél átvételére, s a levélben csak ez a néhány szó volt: sajnáljuk az ön érdekében nem tehetünk semmit.

Hát nem szép jutalom ez a hajdani önfeláldozásért?

Egy kis levél. Mult számunkban megemlítettük azt, hogy a „Mope“ kaszirnőket és pinczér leányokat helyez olyan helyekre, ahol a munka könyvet a *türelmi bárcza* helyettesíti. Sokan szörnyölködéssel fogadták e vádat és

azt mondták, hogy ez csak ráfogás. Nos, hogy ez nem ráfogás volt, hanem tényeken alapuló igazság, azt most röktön bebizonyítjuk, csak tessék az alábbi kis levelet elolvasni.

Szatmár, 1903. okt. 28.

Tek.

N. N. ügynök

Budapest.

Az egyesület választmánya rendel Szatmárra leendő elhelyezés végett 3 szoba-leányt, az egyik 4 kor., a másik 3 kor., és harmadik napi 2 kor. kiadással. — Mind a három szép ruhás leánynak kell lenni.

Tisztelettel

a Magyarországi Pinczér Egyesület szatmári választmánya

Bélyegző.

Medák József
ügyvezető.

A beosztást a választmány eszközli.

Mind a három üzlet 20—20 korona honorát fizet — mindegyik kitűnő.

Hát nagy hangu erkölcsi testület most már le ám az álarczal, mert bizony-bizony mondjuk, ezt a műveletet egy helyközvetítő sem viszi végbe, valamint nem fogadta el e megbízást az sem, akihöz Medák ur fordult.

Szerkesztői pósta:

Felkérjük szaktársainkat, hogy akik lapunkat dolgozatokkal akarják ellátni, tartózkodjanak a nálunk eddig szokásban volt sima akadémikus hangtól, vagyis ne burkolják haszontalan szócsafrangokba az igazságot, hanem nevezék a gyermeket nevének, mondják ki ami szívéket nyomja bátran egyenesen. Néma gyermeknek még az anya sem érti a szavát, s ez így volt nálunk szokásban eddig. Mindazok akik érdeklünkben tollat forgattak olyan nyelven szóltak hozzánk, mintha mindegyikben legalább is egy *Göthe* vagy egy *Madách* veszett volna el.

Bölcselkedéssel nem lehet még egy szalmaszálat sem odébb tenni, mert aki bölcselkedik az már meg is alkuzik. Mi pedig alkudni nem fogunk. Lapunk eddigi hangja mindenkinek megadja az irányt, s a mikor még kijelentjük azt is, hogy minden igazságos ügyért mi veszük vállainkra a felelőség terhét, csak annyit mondunk még, hogy. *Bátran! Előre!*

Amicius Budapest. Megkaptuk. Üdv és köszönet! *E. M., Kassa.* Az első fecske volt. Érdeme a jutalom . . .

KIADÓ LAPTULAJDONOS:

A „MAGYARORSZÁGI PINCZÉREK SZAKLAPJA“ alapítói.